

Azután halkan, észrevétlenül elhagyta Damaszkuszt, a keresztények menedékhelyét és az illatos fűszereiről és áhítatos csendjéről híres Arábia felé vette útját. Útközben egyszer elmosolyogta magát:

— Lám, a gyűlölet szekerén robogtam ezelőtt pár nappal Damaszkusz felé és most a szeretet szárnyán repülök a Názáreti útján.

Körülötte lankadtan lebegtek a pálmafák keskeny levelei s éretten hulltak a porba a fügefák gyümölcsei. Olyan volt a tájék, mint egy kiterített, lágy, isteni szőnyeg, amelyen puhán és könnyedén surrant tova a tarsusi lábanyoma.

Dénes Gizella.

MAJUSI ZÁPOR.

*Süvöltve zúgta át a partot, — A szél kacagva nézte őket,
s előbb a füzek lombjain dúlt, rengett a párás lég alatta,
aztán merészen jobbra tartott: majd átszelé a zöld mezőket
a szél rabolni, lopni indult... s a gyermeket, jaj, elragadta.*

*Vibrálva ömlött át a légen A gyermek anyja összeomlott,
a csendes alkony lágy aranyja, s míg mardosá kín, hamvazá por
s két felleg úszkált fenn az égen: a könnye búsan földre bomlott —
egy játszi gyermek és az anyja. s a könnye: fáradt esti zápor.*

Benyovszky Pál.